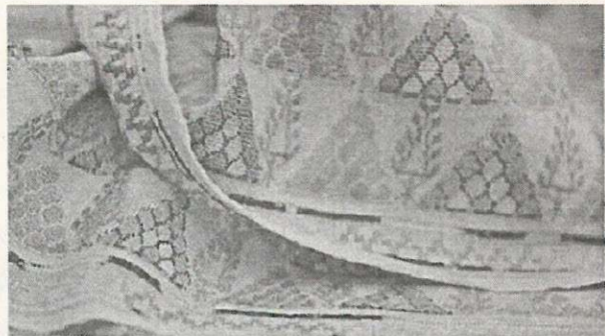

Ωσεί παρούσα

Της Ελένης Σαραντίτη

Στα καντίσματα της προίκας της Βούλας δούλευα μακριά. Όμως εκείνο το απόγευμα της Πέμπτης, που θα εκτίθεντο τα προικιά της μελλονύμφης φίλης μου, η δακρυσμένη σκέψη μου διαρκώς στο σπίτι της τριγυρνούσε. Σαν την αθεράπευτη Νοσταλγό του Παπαδιαμάντη, το Λιαλιώ. Στην ηλικία της θα ήμουν «κι έλεγα πάντοτε πέρα, κι εννοούσα την πατρίδα».

Όπως εκείνη. Όταν όμως ήρθε το γράμμα της Βούλας, ανάσανα ελεύθερα: «Που δεν παραβρέθηκες αυτοπροσώπως, μην έχεις έννοια. Τοποθέτησα τη φωτογραφία σου, αυτή με την αλογοουρά, στη σάλα* στη μέση της κονσόλας. Δίπλα το βάζο με τον πλατύφυλλο και τα φούλια και στο απάνω ράφι το εικόνισμα του Αϊ- Γιώργη. Ξέρεις, του προπάππου μου. Έτσι ήσουν κι εσύ παρούσα κι έβλεπες. Κι όλοι σ' έβλεπαν που είσαι η πιο δικιά μου* καλέ από βρέφη.

Από τον δρόμο ακούγονταν τα τραγούδια: «Η νύφη είναι χρυσό δεντρί/ διαμάντι ο καρπός της...», μα και της μάνας μου η λαβωμένη φωνή: «Άσπρη κατάσπρη μπαμπακιά όπου είχα στην αυλή μου/ τώρα που μου την παίρνουνε ας πάει με την ευχή μου...». Μετά τα ασημώματα, τα δώρα και τα τραταρίσματα, χορέψαμε κιόλας-αχ, να 'σουνα. Ήρθε κι ο Νταγιαντάς με το βιολί του και την κόρη του την αηδόνα. Γύρω στη σάλα τα προικιά, λαμπικοπούσαν τα χρώματα και τα υφάδια. Οι χάντρες, οι δαντέλες, τ'ασπροκέντια, τα σιρίτια, τα γυαλικά, οι ταφτάδες, τα χαλκώματα. Οι πίνακες της Βοσκοπούλας και της Γενοβέφας κι αυτοί εκεί. Όλα βαλμένα κατά πώς πρέπει κι απ' όλα έπαιρνα χαρά. Και προπαντός από τον Γιάννη, που κόπιασε με το σόι του με τα γεμάτα χέρια και την ευτυχία στα μάτια.

Η έννοια μου ήταν η απουσία σου. Μα και πάλι, γυρνούσα στη φωτογραφία και συναντούσα τα αγαπημένα μάτια σου. Κι εκείνα μ' έβλεπαν. Ναι, ήμουν σίγουρη ότι με κοιτούσες γιατί στιγμές-στιγμές ριγούσα από ευχαρίστηση.

Δημοσιεύτηκε στις 9 Αυγούστου,

στην εφημερίδα Ελευθεροτυπία,

στη σελίδα «Ανθρώπινα» του Γιώργου Κιούση

**Η φωτογραφία, από κεντημένο κρεβατόγυρο, είναι της Φωτεινής Στεφανίδη (βιβλίο «Η προίκα», εκδόσεις του Φοίνικα)*